

TÖRTÉNETEK
AZ ÁRNYVADÁSZ AKADÉMIÁRÓL

Hetedik könyv

Keserű szájíz

finep
selection

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN

CASSANDRA CLARE,
SARAH REES BRENNAN

TÖRTÉNETEK
AZ ÁRNYVADÁSZ AKADÉMIÁRÓL

Hetedik könyv

Keserű szájíz

Sütött a nap, a madarak énekeltek. Gyönyörű délelőtt köszöntött az Árnyvadász Akadémiára.

Pontosabban Simon meglehetősen biztos volt benne, hogy odakint süt a nap. Halvány fény vibrált a George-dzsál közös föld alatti szobája levegőjében, és még a falakat borító zöld nyálka is mintha világított volna.

Valójában a madarakat sem hallotta, viszont George énekelve érkezett vissza a zuhanyozásból.

– Jó reggelt, Simon! Láttam egy patkányt a fürdőben, de éppen szunyókált, úgyhogy nem zargattuk egymást.

– Esetleg elpusztult valamilyen fertőző betegségben, ami most bekerült a vízvezetékrendszerünkbe – vetette fel Simon. – Lehet, hogy hetek óta bubópestises vizet iszunk.

– Senki sem szereti a Savanyú Jóskákat – fedtte meg George. – Senki sem rajong Búbánatos Simonért sem. Fancsali Fáni sem népszerű.

– Nagyjából vágom, hová akarsz kilyukadni, George – mondta Simon. – Erőteljesen tiltakozom ellene, hogy Fancsali Fániként

hivatkozz rám. Főleg mivel éppen Viszonylag Jó Kedélyű Fáninak érzem magam. Látom, várod a nagy napunkat.

– Zuhanyozz le, Simon! – sürgette a barátját George. – Kezdd felfrissülve a napot! Talán lödd be kicsit a séródat! Nem pusztulnál bele.

Simon megrázta a fejét.

– Egy döglött patkány van a fürdőben, George. Eszem ágában sincs a fürdőbe menni, George.

– Nem döglött – jelentette ki a másik fiú. – Csak alszik. Biztos vagyok benne.

– A vak optimizmus miatt kezdődnek a járványok. Kérdez meg Európa középkori parasztjait! Ja, várj, őket már nem tudod megkérdezni.

– Vidám kis csapat voltak? – érdeklődött némi kétkedéssel a hangjában George.

– Gyanítom, hogy sokkal vidámabbak lehettek a pestisesdi előtt – felelte Simon.

Úgy érezte, igazán jól érvel, és a történelem is őt támasztja alá. Kibújt az alvós pólójából, amin a HARCOLJUNK felirat állt, alatta pedig kisebb betűkkel: AZ ELLENSÉGEINKKEL RAVASZ ÉRVEKET BEVETVE. George odacsapott Simon hátára a nedves törülközőjével, mire szobatársa élesen felkiáltott, majd mosolyogva húzta elő harci öltözetét a szekrényből. Rögtön reggeli után kezdődött az oktatás, szóval, gondolta, akár egyből felveheti hozzá a megfelelő ruhát. Ráadásul minden olyan napot győzelemként élt meg, amikor férfiakra szabott harci öltözetet viselhetett.

Amikor George-dzsál felmentek reggelizni, jó barátságban voltak az egész világgal.

– Végül is egyáltalán nem olyan rossz ez a zabkása – jegyezte meg Simon, miközben kanalát a tányérba merítette.

George tele szájjal, lelkesen bólintott.

Beatriz láthatólag őszintén sajnálta őket, és szomorúan azt fontolgatta, hogy lehetnek ezek ketten ennyire hülyék.

– Ez nem zabkása – tájékoztatta őket. – Hanem tojásrántotta.

– Jaj, ne! – suttogetta erőtlenül George. A szája még tele volt, a hangjából mérhetetlen kétségbeesés áradt. – Jaj, ne!

Simon elejtette a kanalát, és elszörnyedve meredt a tányérja feneketlen mélységeibe.

– Ha ez tojásrántotta... És ne érts félre, nem vitatkozni akarok veled, Beatriz, csak felteszek egy általam meglehetősen jogosnak vélt kérdést. Szóval ha ez itt tojásrántotta, akkor miért szürke?

Beatriz vállat vont, és folytatta az evést, gondosan elkerülve a csomós részeket.

– Ki tudja azt?

Simonnak az jutott eszébe, hogy ebből akár egy szomorkás dalt is lehetne írni. *Hogyha tojás, miért szürke? Ki tudja? Ki tudja?* Időről időre azon kapta magát, hogy dalszövegeken gondolkodik, pedig rég kikerült a bandából.

Igaz, ami igaz, a *Hogyha tojás, miért szürke?* valószínűleg eleve nem lenne nagy sláger, még a hipszterek köreiben sem.

Ebben a pillanatban Julie dobta le a tányérját az asztalra Beatrizé mellé.

– Szürke a tojás! – szögezte le ő is. – Nem tudom, miért csinálják. Ennyi idő elteltével itt lenne már az ideje, hogy legalább néha ne szerencsétlenkedjék el a kaját. De hogy minden áldott napon, minden áldott étkezésnél, több mint egy éven át? Talán el van átkozva az Akadémia?

– Én is ezen gondolkodtam – bölintott komolyan George. – Néha hallok valami kísértetfélét zörögni, olyan, mintha a láncait rázná. Őszintén szóval még remélem is, hogy el van átkozva az egész kóceráj, mert ha nem, az azt jelentené, hogy mindenféle állatok laknak a csövekben. – Egész testében megborzongott. – Ki tudja, micsodák.

Julie letelepedett közéjük. George és Simon elégedetten néztek össze. Számolták, Julie hányszor ül hármójukhoz Jon Cartwright helyett, és jelenleg nyeresre álltak hatvan százalékkal negyven ellenében.

Az, hogy Julie ezúttal őket választotta, határozottan jó jelnek tűnt, mivel ma volt George nagy napja.

Most, hogy másodéves árnyvadásznövendékek lettek, és még Scarsbury is azt mondta róluk, hogy már nem teljesen reménytelenek, illetve okkal lehet bízni benne, hogy nem vágják le a saját hülye fejüket, önálló, valamivel fontosabb feladatokat kaptak. Minden küldetésre induló csapatból kineveztek valakit vezetőnek, aki végül siker esetén dupla pontszámot kapott. Julie, Beatriz, Simon és Jon már mind voltak csapatvezetők, és mindannyian nagyszerűen teljesítettek: a küldetéseket végrehajtották, a démonokat elpusztították, az embereket megmentették, a törvényszegő

alvilágiakat szigorúan, de igazságosan megbüntették. Bizonyos szempontból kár volt, hogy Jon küldetése olyan jól sikerült, mivel még hetekig kérkedett vele, de ezen nem lehetett segíteni. *Egyszerűen túl jók vagyunk*, gondolta Simon, de azért biztos, ami biztos, lekopogta a faasztalon, nehogy idő előtt elkiabálja. Semmi esetre sem hibázhattak.

– Izgulsz, csapatvezető? – kérdezte Julie.

Simonnak el kellett ismernie, hogy a lány társasága időnként meglehetősen nyugtalanító tudott lenni.

– Nem – vágta rá George, de rögtön meg is tört Julie átható tekintetének súlya alatt. – Talán. Igen. Tudod, hogy megy ez, épp annyira izgulok, amennyire egészséges, de lazán, összeszedetten, mint aki jóféle nyomás alatt van.

– Nehogy szétcsússz nekem! – mondta Julie. – Maximális pontszámot akarok kapni.

Zavart csend támadt. Simon azzal vigasztalta magát, hogy átnézett Jon asztalához. Amikor Julie magára hagyta, a fiú kénytelen volt egyedül enni. Hacsak Marisol nem döntött úgy, hogy letelepszik mellé, és gyötri egy kicsit. Mint Simon megállapította, ma éppen egy ilyen nap volt. A kis sátánfajzat! Marisol igen mókás lány volt.

Jon kétségbeesetten integetett segítségért, de Julie háttal ült neki, és nem láthatta.

– Nem azért mondom, hogy megijesszelek, George – mondta éppen. – Nyilván ez is egy kellemes velejárója a dolognak persze. Ez egy fontos küldetés. Tudod, hogy a tündérek a legrosszabb

alvilágiak. Nem vicces, amikor mondénok birodalmába átlátogató tündérek becsapják a szerencsétleneket, és ráveszik őket, hogy egyenek a tündérgyümölcsből. A mondénok legyengülhetnek, és meghalhatnak, ha esznek abból a gyümölcsből. Ez gyilkosság, mégis ritkán sikerül elkapni őket érte, mert mire a mondénok meghalnak, a vétkes tündér már rég a környéken sincs. Komolyan veszíték a feladatot, igaz?

– Igen, Julie – felelte George. – Meglepő módon én is tudom, hogy a gyilkosság csúnya dolog.

Julie egész arca a tőle megszokott ijesztő grimaszba torzult.

– Ne felejtsd el, hogy te szúrtad el kis híján az én küldetésemet.

– Haboztam kicsit, hogy megtámadjam-e azt a vámpírgyereket – ismerte be George.

– Pontosan – bólintott Julie. – Nem habozhatsz többet. Csapatvezetőként nem szabad haboznod, cselekedned kell. Nem azt mondom, hogy rossz vagy, George, csak azt, hogy még bőven van mit tanulnod.

– Nem hinném, hogy bárkinek is ilyen buzdításra lenne szüksége – jegyezte meg Beatriz. – Más is kiborulna tőle, George-ot ráadásul eleve nem túl nehéz kiborítani.

George-ot egy pillanatra láthatólag meghatotta, hogy Beatriz gálánsan a védelmére sietett, mire azonban a lány a mondanivalója végére ért, az ő meghatottsága is tovaszállt.

– Mindenesetre szerintem néha a régebbi csapatvezetőket is újra meg kellene bízniuk – mormogta Julie, ezzel el is árulva,

miből származik ez a nagy ellenségesség. Elgondolkodva turkált a szürke tojásban. – Én annyira jó voltam...

Simon felhúzta a szemöldökét.

– Egy lovaglóostort szorongattál, és azzal fenyegetőztél, hogy szemközt csapsz velem, ha nem teszem azt, amit mondasz.

Julie a kanálával mutatott rá.

– Pontosan! És azt is tetted, amit mondtam. Ilyen egy jó vezető. Sőt mi több, végül nem is csaptalak szemközt. Rendes, de határozott, ez vagyok én.

Julie még hosszasan értekezett a saját nagyságáról. Simon felállt, hogy még egy pohár gyümölcslevet töltsön magának.

– Szerinted milyen gyümölcsből van? – érdeklődött Catarina Loss, aki beállt a fiú mögé a sorba.

– Gyümölcsből – felelte Simon. – Csak úgy simán gyümölcsből. Ennyit voltak hajlandóak elárulni. Magam is gyanúsnak találtam a dolgot.

– Szeretem a gyümölcsöt – mondta a nő, de nem úgy tűnt, mint aki biztos a dolgában. – Tudom, hogy fel vagy mentve a mai órák látogatása alól. Mi dolgotok lesz délelőtt?

– Küldetésre megyünk, meg kell akadályoznunk, hogy egy csapat tündér átlépje a határukat, és illegális kereskedelmet folytasson. George lesz a vezető.

– George a vezető? – kérdezte Catarina. – Hm.

– Miért szekálja ma mindenki George-ot? – borult ki Simon. – Mégis, mi baj van George-dzsal? Semmi baj nincs velem! Egyszerűen lehetetlen hibát találni George-ban! Egy tökéletes skót angyal!

Mindig ad a sütiből, amit az anyukája küld neki, és jóképűbb Jace-nél. Tessék, kimondtam. Nem szívom vissza.

– Látom, jó kedvedben vagy – állapította meg Catarina. – Hát rendben, menj, érezd jól magad! És vigyázz a kedvenc diákomra!

– Rendben – bólintott Simon. – Várjunk csak, ki az?

Catarina Loss elhessegette a fiút a bizonytalan eredetű levélvel.

– Na, koccolj le, Napjáró!

Mindenki izgatottan várta a küldetést. Simon is így volt vele, és erősen szorított George-nak. Ő azonban leginkább azért volt izgatott, mert a küldetés lezárása után máshol is dolga akadt.

A tündéreket legutóbb egy devoni lápvidéken látták. Simon alig várta, hogy odajussanak a portálon át, és titkon remélte, hogy láthat piros postaládákat, meg ihat egy pofa sört egy angol pubban.

A lápvidék azonban végül egyenetlen sík terepnek bizonyult, és a távolban is csak sziklák meg alacsony dombok látszottak – piros postaládáknak és hangulatos puboknak nyoma sem volt sehol. Egy pillanat alatt megkapták a lovaikat a látással rendelkező embertől, aki a portálnál várta őket.

Rengeteg mező és rengeteg ló. Simon maga sem tudta, mi értelme volt elhagyniuk az Akadémiát, ha itt is ugyanaz várt rájuk, mint ami ott vette körül őket.

Az első szavak, amiket George lovaglás közben kiejtett a száján, ezek voltak:

– Azt hiszem, jó ötlet lenne szétválni.

– Mint... egy horrorfilmben? – kérdezte Simon.

Julie, Beatriz és Jon értetlenül és ingerülten néztek rá. Marisol bizonytalan arckifejezése arra utalt, hogy Simonnal ért egyet, de nem szólt, a fiú pedig nem pályázott rá, hogy éppen ő lázadjon fel a barátja ellen. Nagyobb területet le tudnak fedni a lápból. Talán remek ötlet volt. Nagyobb darab láb! Mi baj is lehetne?

– Én Jonnal tartok! – jelentette ki azonnal Marisol. Sötét szeme éhesen csillant. – Folytatni akarom a reggelinél megkezdett beszélgetésünket. Jó sok mondanivalóm van még neki a videojátékokkal kapcsolatban.

– Nem akarok többet hallani a videojátékokról, Marisol! – csattant fel Jon, az árvízként rázúduló mondén információktól sújtott árnyvadász.

Marisol elmosolyodott.

– Tudom.

Marisol nemrég ünnepelte a tizenötödik születésnapját. Simon nem tudta, miként jött rá, hogy ha a mondén világ minden részletéről beszámol Jonnak, az felér egy valóságos lelki terrorral. A benne lakozó gonosz csak erősödött a találkozásuk óta eltelt valamivel több mint egy évben. Simon ezt nem tudta nem észrevenni.

– Én meg Simonnal megyek – mondta könnyedén George.

– Hm – fűzte hozzá Simon.

Sem ő, sem George nem volt még árnyvadász, és bár Catarina Loss segített neki átlátni a varázslatokon, egyetlen mondén... khm, egyetlen nem árnyvadász... sem volt olyan biztonságban

a tündérek álcájától, mint a nephilimek. De Simon nem akarta megkérdőjelezni George utasításait, és arra sem szívesen célzott volna, hogy nem áll szándékában vele tartani. Arról nem is beszélve, hogy ha esetleg Julie-val kerül össze, még attól is tartania kellene, hogy kap egyet a szeme közé.

– Jó – fejezte be végül erőtlenül. – Szétválhatunk, de azért maradjunk... hallótávolságon belül.

– Úgy akarsz szétválni, hogy közben együtt maradunk? – kérdezte Jon. – Tudod egyáltalán, mit jelent ez a szó?

– És te tudod, mit jelent az, hogy World of Warcraft? – kérdezte fenyegetően Marisol.

– Talán azt hiszem, hogy igen – felelte Jon. – De valószínűleg fogalmam sincs, hogy mire gondolsz, és nem is érdekel.

Gyorsabb üggetésre nógatta a lovát a lápon, Marisol azonban gondolkodás nélkül követte. Simon Jon tarkóját nézte, és aggódott, hogy a fiú túl messzire megy.

Kivéve, hogy éppen szétváltak. Jonnak távolodnia kellett. Ez volt a lényeg.

George körbenézett a csapat együtt maradt tagjain, és láthatólag döntésre jutott.

– Hallótávolságon belül maradunk, átfésüljük a lápot, és megnézzük, találunk-e tündéreket azokon a helyeken, ahonnan jelentéseket kaptunk rólunk. Velem vagytok?

– Én a végsőig veled vagyok, feltéve, hogy nem tart túl sokáig. Tudod, hogy hivatalos vagyok Helen Blackthorn és Aline Penhallo esküvőjére – mondta Simon.

– Pfuj, utálok az esküvőket! – jegyezte meg együtt érzően George. – Ki kell nyalni magunkat, és órákon át egy helyben ücsörögni, miközben titkon mindenki rühelli a másikat, amiért korábban összekaptak a virágdíszek miatt. Meg persze nyekergetik a dudát. Mármint nem tudom, milyen egy árnyvadász esküvő. Vannak virágok? Nyekergetik a dudát?

– Most nem tudok beszélgetni – felelte Beatriz. – Épp elképzelttem Jace Herondale-t öltönyben, és egy jóképű kémnek látom a lelki szemeim előtt.

– James Bond – segített be George. – Vagy a szőke herceg. Akkor sem szeretem kinyalni magam. De a jelek szerint te nem bánod, Simon.

Simon egyik kezével elengedte a kantárt, és büszkén magára mutatott. Egy évvel korábban egy ilyen manőver még elég lett volna hozzá, hogy leessen a lováról.

– Ha ez kell hozzá, hogy Isabelle Lightwood oldalán vonulhassak be.

Elég volt kimondania a szavakat, és Simont máris elárasztotta az elégedettség. Egy ilyen csodálatos világban mégis mi baj történhetne?

Körbenézett a csapatán: mindannyian hosszú ujjú harci öltözetet viseltek a tél hidege ellen, lélegzetük párája fehér felhőkben gomolygott, ahogy fekete alakokként, a hátukra csatolt íjjal lovagoltak sebesen a lápon át, hogy megvédhessék az emberiséget. Három barátja ott volt mellette, Jon és Marisol pedig kicsit távolabb haladt előttük.

George keble dagadt a büszkeségtől, amiért ő vezetheti a csapatot.

Marisol, az undok városi gyerek, könnyedén ült a nyeregben. Még Beatriz és Julie, sőt Jon is, akik pedig eleve árnyvadásznak születtek, megváltoztak valamelyest mostanra, hogy jócskán az Akadémia második évében jártak. Scarsbury kigyúrta őket, Catarina előadásokat tartott nekik, és még az Akadémia többi diákja is hozzájárult az átváltozásukhoz. Most a született árnyvadászok mondénok oldalán lovagoltak, együtt hajtottak végre küldetéseket, és a korábban lenézett resztlí gond nélkül tartotta velük a lépést.

A lánypidék harsogón zöldellt, a bal oldalukon elnyúló csalitosban úgy remegtek a levelek az enyhe szélben, mintha táncoltak volna velük a fák. A nap sápadt, tiszta fénnel sütötte a fejüket és fekete ruháikat. Simon büszkén arra gondolt, hogy talán még valódi árnyvadász is lehet belőlük.

Feltűnt neki, hogy Beatriz és Julie néma egyetértésben gyorsabb ügetésre fogták a hátasaikat. Simon hunyorogva a távolba meredt, ahol még éppen ki tudta venni Jon és Marisol körvonalait, aztán Beatriz és Julie hátára pillantott. Megint rossz előérzete támadt.

– Miért rohannak előre? – kérdezte. – Hm, nem akarom megmondani, hogyan végezd a munkádat, bátor vezetőnk, de talán megparancsolhatnád nekik, hogy ne menjenek olyan messzire.

– Á, adj nekik egy percet! – mondta George. – Tetszel neki, ugye tudod?

– Micsoda? – hökkent meg Simon.

– Nem mintha kezdeni akarna ezzel valamit – magyarázta a másik fiú. – Senki sem akar egy szalmaszálat sem keresztbe tenni annak, akinek tetszel. Azon egyszerű oknál fogva, hogy senki sem szeretné, ha Isabelle Lightwood levágná a fejét.

– Akinek tetszem? – visszhangozta Simon. – Abból, amit mondasz, mintha azt vélném kihallani, hogy több emberről is szó van. Akiknek tetszem.

George rántott egyet a vállán.

– A jelek szerint az a fajta srác vagy, akit idővel könnyű megkedvelni. Ne kérdezd! Én azt hittem, a csajoknak kockahas kell.

– Még nekem is lehet kockahasam – világosította fel szobatársát Simon. – A múltkor belenéztem a tükörbe, és esküszöm, láttam egy izmot. Én mondom neked, ez a sok edzés jót tesz a testemnek.

Nem mintha Simon förtelmesnek gondolta volna magát, vagy bármi ilyesmi. Az utóbbi időben jó pár olyan démont is látott, amelyeknek csápok nőttek ki a szeméből, és meglehetősen biztos volt benne, hogy azokhoz képest viszonylag kellemes látványt nyújt a szemnek.

De azért mégsem ő volt Jace, aki után úgy fordultak meg a lányok, mintha ki tudja, mi szállta volna meg őket. Teljes képtelenségnek tűnt, hogy az Akadémia összes diákja közül Beatriznek éppen ő tetszett volna.

George a szemét forgatta. Ő nem értette, milyen az, amikor valakinek fokozatosan fejlődik az izomzata. Ő valószínűleg

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

kockahassal született. Egyesek kockahassal születnek, mások eljutnak a kockahasig, megint másokra pedig könyörtelen oktatók erőltetik rá a kockahasat.

– Igen, Simon, igazi nőcsábász vagy.

– Fogd meg a karomat! – mondta Simon. – Kőkemény! Igazán nem akarok dicsekedni, de csupa csont. Csupa csont!

– Simon – szólt George –, nem kell megfognom. Hiszek benned, mert a tesók így vannak egymással. És örülök, amiért titokzatos módon ilyen népszerű lettél a lányok körében, mert a tesók így vannak egymással. De komolyan, vigyázz Jonnal, mert szerintem egy szép napon le akar majd csapni. Nem fogékony a meghatározhatatlan, mégis kétségbevonhatatlan varázserődre. Neki aztán nyakig ér a kockahasa, és azt hitte, az összes csaj automatikusan rákattan az Akadémián.

Simon kissé kábultan lovagolt tovább.

Azt hitte, Isabelle iránta érzett vonzalma csak döbbenetes és megmagyarázhatatlan véletlen volt, egyszeri eset, mint egy vilámcsapás. (Egy gyönyörű, bátor villám, szóval Simon igazán szerencsésnek érezhette magát, amiért éppen őbelé csapott!) Az újonnan felmerült bizonyítékokat alapul véve azonban kezdte azt hinni, hogy át kell értékelnie a helyzetet.

Megbízható információk szerint egy darabig járt Maiával, a New York-i vérfarkasfalka vezérével, bár a hallottak alapján arra a következtetésre jutott, hogy azt a kapcsolatot alaposan elbaltázta. Arra is fény derült, hogy egy rövid ideig még Clary is a barátnője volt. Most meg állítólag Beatriznak tetszik.